ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-Н J. MAZÁK
представено на 17 април 2008 година [1]

I — Въведение

1. По тези съединени дела Coop de France Bétail et Viande, с предишно наименование Fédération nationale de la coopération bétail et viande (наричана по-нататък „FNCBV“) (дело C-101/07 P) и Fédération nationale des syndicats d'exploitants agricoles (наричана по-нататък „FNSEA“), Fédération nationale bovine (наричана по-нататък „FNB“), Fédération nationale des producteurs de lait (наричана по-нататък „FNPL“) и Jeunes agriculteurs (наричана по-нататък „JA“) (дело C-110/07 P) (наричани по-нататък „федерациите жалбоподатели“) обжалват Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности (първи състав) от 13 декември 2006 г., постановено по дело FNCBV и FNSEA и др./Комисия [2] (наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което същият потвърждава в голяма част Решение 2003/600/ЕО на Комисията от 2 април 2003 година относно процедура за прилагане на член 81 от Договора за ЕО (преписка COMP/C.38.279/F3 — Viandes bovines françaises) [3] (наричано по-нататък „спорното решение“), с което по-конкретно на федерациите жалбоподатели са наложени глоби за нарушение на член 81, параграф 1 ЕО поради сключването на споразумение за спиране на вноса на говеждо месо във Франция и определяне на минимални цени за определени категории добитък.

1 — Език на оригиналния текст: английски.
2 — Съединени дела T-217/03 и T-245/03, Recueil, стр. II-4987.
3 — ОВ L 209, 2003 г., стр. 12.

II — Контекст на жалбата

A — *Правна уредба*

2. Член 15, параграф 2 от Регламент № 17 на Съвета [4] предвижда:

„С решение Комисията може да наложи на предприятия или сдружения на предприятия глоби най-малко в размер от хиляда [евро] и най-много в размер от

4 — Регламент от 6 февруари 1962 година — Първи регламент за прилагане на членове [81] и [82] от Договора (ОВ 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3). Спорното решение предхожда влизането в сила на Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 и 82 от Договора (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167) и приемането от Комисията на нови Насоки относно метода за определяне на глобите, налагани по силата на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент (ЕО) № 1/2003 (ОВ C 210, 2006 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 264). По смисъла на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 „[С] решение Комисията може да налага санкции на предприятия и на сдружения на предприятия, когато умишлено или поради небрежност: а) нарушават член 81 или 82 от Договора; […] За всяко предприятие и сдружение на предприятия, което има участие в нарушението, санкцията не може да превишава 10 % от общия размер на оборота му за предходната стопанска година. *Когато нарушение, извършено от сдружение, е свързано с дейностите на неговите членове, санкцията не може да превишава 10 % от сумата на общия оборот на всеки член, който работи на пазара, засегнат от нарушението на сдружението*“ (курсивът е мой).

един милион [евро], като последният размер може да достигне десет процента от оборота, реализиран през предходната стопанска година от всяко от предприятията, участвало в нарушението, когато умишлено или поради небрежност:

а) извършват нарушение на разпоредбите на член [81], параграф 1 [ЕО] или член [82 ЕО];

[...]

С оглед определяне размера на глобата, освен тежестта на нарушението, следва да се отчете и неговата продължителност."

3. Насоките на Комисията относно метода за определяне на размера на глобите, налагани съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и член 65, параграф 5 от Договора за ЕОВС [5] (наричани по-нататък „Насоките"), установяват метод за определяне на размера на такива глоби. Съгласно точка 5, буква в) от Насоките „[в] случаи, включващи асоциации на предприятия [другаде в текста: „сдружения на предприятия"], решенията следва, доколкото това е възможно, да бъдат отправени към тях и глоби следва да бъдат наложени на индивидуалните предприятия, включени в асоциацията. В случай че това е невъзможно (например когато са налице няколко хиляди присъединени предприятия) [...], следва да бъде наложена една обща глоба на асоциацията, изчислена в съответствие с принципите, посочени по-горе, но еквивалентна на общата сума от индивидуални глоби, които биха могли да бъдат наложени на всеки от членовете на асоциацията."

Б — *Факти и обстоятелства, предхождащи спора*

4. Жалбоподателят по дело C-101/07 P FNCBV обединява 300 кооперативни сдружения на производители от сектора, свързан с отглеждане на говеда, свине и овце, и приблизително 30 групи или кланични предприятия и предприятия за преработка на месо във Франция. Жалбоподателите по дело C-110/07 P, а именно FNSEA, FNB, FNPL и JA, са синдикални организации съгласно френското право. FNSEA е основната френска синдикална организация в областта на земеделието. Освен това FNSEA обединява специализирани сдружения, които представляват интересите на всеки вид производство, сред които тези на FNB и на FNPL. JA представлява земеделските производители на възраст под 35 години.

5. Свързаният с конкуренцията случай, който е в основата на настоящото обжал-

5 — ОВ C 9, 1998 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 3, стр. 69.

ване, възниква в резултат от втората криза с болестта „луда крава“. След октомври 2000 г. в редица държави членки са установени нови случаи на спонгиформна енцефалопатия по говедата, известна като болестта „луда крава“. Същевременно в Обединеното кралство избухва епидемия от шап по овцете. Това положение оказва влияние върху консумацията на месо в Европа и поражда криза в сектора на говеждото месо. Въпреки че общностните институции вземат множеството мерки за преодоляване на кризата, френските земеделски производители считат, че тези мерки са недостатъчни. През септември и октомври 2001 г. отношенията между животновъдите и собствениците на кланици във Франция стават особено обтегнати. Групи животновъди незаконно спират камиони, за да контролират произхода на превозваното месо, и блокират достъпа до някои кланици. Тези действия понякога довеждат до унищожаване на оборудване и месо. За да преустановят блокадите на кланиците, протестиращите животновъди изискват собствениците на кланици да поемат задължения, свързани по-конкретно със спирането на вноса и прилагането на ценова схема, наречена „синдикална“.

6. През октомври 2001 г. се провеждат редица събрания на федерациите, представляващи животновъдите, които отглеждат говеда [6], и федерациите, представляващи собствениците на кланици [7]. В резултат на събрание от 24 октомври 2001 г., организирано по искане на френския министър на земеделието, между тези шест федерации, а именно FNSEA, FNB, FNPL, JA, FNCBV и FNICGV, е сключено споразумение.

7. Споразумението се състои от две части. Първата включва „задължение за временно спиране на вноса“ на говеждо месо. Втората съдържа „задължение за прилагането на схемата на изкупни цени при влизането в кланицата на бракуваните крави“. Споразумението съдържа освен това списък на цени за килограм кланични трупове за определени категории крави. Споразумението е трябвало да влезе в сила на 29 октомври 2001 г. и да се прилага до края на ноември 2001 г.

8. На 30 октомври 2001 г. Комисията изпраща до френските власти писмо, с което иска предоставянето на сведения във връзка със споразумението от 24 октомври 2001 г. На 9 ноември 2001 г. френските власти отговарят на искането на Комисията за предоставяне на сведения от 30 октомври 2001 г. На 9 ноември 2001 г. Комисията изпраща до FNSEA, FNB, FNPL, JA и FNICGV искане за информация на основание член 11 от Регламент № 17. Въпросните пет федерации изпращат своите отговори на 15 и 23 ноември 2001 г. На 26 ноември 2001 г. Комисията изпраща предупредително писмо до FNSEA, FNB, FNPL, JA, FNCBV и FNICGV, в което посочва, че известните ѝ факти свидетелстват за съществуването на нарушение на общностните правила в областта на конкуренцията и приканва сдруженията да представят своите становища и предложения най-късно до 30 ноември 2001 г. На

6 — FNSEA, FNB, FNPL и JA.

7 — Fédération nationale de l'industrie et des commerces en gros des viandes (наричана по-нататък „FNICGV“) и FNCBV. FNICGV не е страна по настоящото производство и жалбата ѝ пред Първоинстанционния съд е отхвърлена като недопустима с определение от 9 ноември 2004 г.

17 декември 2001 г., на основание член 14, параграф 2 от Регламент № 17, Комисията извършва проверки в помещенията на редица сдружения. На 24 юни 2002 г. Комисията приема изложение на възраженията с адресати FNSEA, FNB, FNPL, JA, FNCBV и FNICGV, които представят писмените си становища между 23 септември и 4 октомври 2002 г. Изслушването на тези федерации се състои на 31 октомври 2002 г.

B — *Спорното решение*

9. На 2 април 2003 г. Комисията приема спорното решение. Съгласно това решение федерациите жалбоподатели и FNICGV са нарушили член 81, параграф 1 ЕО, поради това че на 24 октомври 2001 г. са сключили писмено споразумение с цел определяне на минимални изкупни цени за някои категории говеждо месо и спиране на вноса на говеждо месо във Франция, както и поради това че между края на ноември и началото на декември 2001 г. са сключили устно споразумение със същата цел, приложимо след изтичането на срока на действие на писменото споразумение.

10. Предвид неговия характер и географския обхват на съответния пазар нарушението е квалифицирано като много тежко. За да установи степента на отговорност на всяка федерация, Комисията отчита съотношението между размера на годишните вноски, събирани от основната земеделска федерация, а именно FNSEA, и размера на годишните вноски, събирани от всяка от другите федерации. Доколкото нарушението е с малка продължителност, Комисията не увеличава основния размер. Комисията приема също, че по отношение на шестте федерации са налице редица смекчаващи и отегчаващи обстоятелства и съответно променя основния размер на глобата, която да им бъде наложена.

11. Член 1 от разпоредителната част на спорното решение гласи:

„[FNSEA], [FNB], [FNPL], [JA], [FNICGV] и [FNCBV] са нарушили член 81, параграф 1 [ЕО], сключвайки на 24 октомври 2001 г. споразумение, което е имало за предмет спирането на вноса на говеждо месо във Франция и определянето на минимална цена за някои категории животни, както и сключвайки между края на ноември и началото на декември 2001 г. устно споразумение със същия предмет.

Извършването на нарушението е започнало на 24 октомври 2001 г. и е пораждало правни последици най-малко до 11 януари 2002 г.“ [неофициален превод]

12. В съответствие с член 2 от разпоредителната част на спорното решение посочените в член 1 сдружения се приканват незабавно да преустановят нарушението. Съгласно член 3 от разпоредителната част на спорното решение на FNSEA, FNB, JA, FNPL, FNICGV и FNCBV са наложени глоби съответно в размер на 12 милиона евро, 1,44 милиона евро, 600 000 EUR, 1,44 милиона евро, 720 000 EUR и 480 000 EUR.

Г — *Производство пред Първоинстанционния съд*

13. На 19 юни 2003 г. FNCBV подава в секретариата на Първоинстанционния съд жалба срещу спорното решение, която е заведена под номер Т-217/03. На 20 юни 2003 г. FNSEA, FNB, FNPL и JA също подават в секретариата на Първоинстанционния съд жалба срещу спорното решение, която е заведена под номер Т-245/03. Жалбоподателите по дела Т-217/03 и Т-245/03 искат отмяна на спорното решение и при условията на евентуалност отмяна на наложените им глоби или намаляване на техния размер. Френската република подава молба за встъпване по всяко от делата в подкрепа на исканията на жалбоподателите по дела Т-217/03 и Т-245/03 и с определение от 6 ноември 2003 г. председателят на пети състав на Първоинстанционния съд допуска това встъпване. След изслушване на страните, с определение от 3 април 2006 г. председателят на пети състав на Първоинстанционния съд разпорежда съединяването на дела Т-217/03 и Т-245/03.

14. На 13 декември 2006 г. Първоинстанционният съд (първи състав) постановява решение по съединени дела Т-217/03 и Т-245/03. Първоинстанционният съд отхвърля всички искания на жалбоподателите по тези съединени дела, с изключение на две. В това отношение Първоинстанционният съд приема, на първо място, че Комисията не е изпълнила задължението си за излагане на мотиви, тъй като в спорното решение не е указала, че за да провери дали глобите не превишават тавана от 10 %, предвиден от член 15, параграф 2 от Регламент № 17, е използвала оборота на основните членове на жалбоподателите, нито е изложила обстоятелствата, които са ѝ позволили да вземе предвид този сбор от обороти. Все пак Първоинстанционният съд заключава, че Комисията основателно е взела предвид оборотите на основните членове на федерациите жалбоподатели с цел изчисляване на тавана, тъй като тези членове са осъществявали дейност на пазарите, засегнати от санкционираните със спорното решение нарушения. Първоинстанционният съд приема, че при тези обстоятелства липсата на мотиви не следва да доведе нито до отмяна на спорното решение, защото това може да е основание само за приемането на ново решение, по същество еднакво с отмененото, нито до промяна в размера на глобите. На второ място, Първоинстанционният съд приема, че размерът на наложените на жалбоподателите глоби следва да бъде намален с 70 % въз основа на точка 5, буква б) от Насоките, вместо с приложеното от Комисията 60-процентно намаление.

15. Ето защо Първоинстанционният съд установява следния размер на наложените глоби: 360 000 EUR за FNCBV, 9 000 000 EUR за FNSEA, 1 080 000 EUR за FNB, 1 080 000 EUR за FNPL и 450 000 EUR

за JA, като отхвърля жалбите в останалата им част.

III — Производството по обжалване пред Съда

16. На 19 февруари 2007 г. FNSEA, FNB, FNPL и JA подават жалба срещу обжалваното съдебно решение, която е заведена под номер C-110/07 P. На 20 февруари 2007 г. FNCBV подава жалба срещу същото решение, която е заведена под номер C-101/07 P. След изслушване на страните, с определение от 18 април 2007 г. председателят на Съда разпорежда съединяването на дела C-101/07 P и C-110/07 P.

17. По дела C-101/07 P и C-110/07 P федерациите жалбоподатели искат от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение,

— да отмени наложените им глоби,

— при условията на евентуалност да намали размера на наложените им глоби,

— да осъди Комисията да понесе съдебните разноски, свързани с обезпечителното производство и с главното производство пред Първоинстанционния съд, както и съдебните разноски, свързани с производството пред Съда.

18. Френското правителство иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

19. Комисията иска от Съда:

— изцяло да отхвърли жалбите по двете дела,

— да осъди федерациите жалбоподатели да заплатят съдебните разноски.

20. Не е поискано и не е проведено съдебно заседание.

IV — Предварителни бележки

21. Жалбоподателят по дело C-101/07 P FNCBV изтъква пет правни основания в подкрепа на жалбата си за отмяна на обжалваното съдебно решение и едно шесто правно основание за намаляване на размера на наложената глоба. Първото правно основание е изведено от грешка при прилагане на правото, доколкото Първоинстанционният съд не установил, че с изложението на възраженията Комисията нарушила правото на защита. С второто правно основание се твърди изопачаване от страна на Първоинстанционния съд на някои факти, а именно ръкописните бележки на директора на FNB относно събранието от 29 ноември 2001 г. (точки 169—174 от обжалваното съдебно решение), изявлението на заместник-председателя на FNB от 4 декември 2001 г. пред *Vendée agricole* (точка 176 от обжалваното съдебно решение), паметната записка на Fédération vendéenne des producteurs от 5 декември 2001 г. (точки 175—177 от обжалваното съдебно решение), информационната бележка на FNPL, изпратена по факс на 10 декември 2001 г. (точка 179 от обжалваното съдебно решение) и ръкописните бележки на директора на FNB относно събранието от 5 декември 2001 г. (точка 180 от обжалваното съдебно решение). С третото правно основание се твърди, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, тъй като заключението му относно присъединяването на FNCBV към споразумението за продължаване действието на споразумението от 24 октомври 2001 г. се основавало на предположение. С четвъртото си правно основание FNCBV твърди при условията на евентуалност, че ако Съдът приеме, че FNCBV се е присъединило към споразумението за продължаване на действието на споразумението от 24 октомври 2001 г., това би означавало, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, първо, квалифицирайки като антиконкурентно споразумението от 24 октомври 2001 г., и второ, неотчитайки правните последици на споразумението. С петото си правно основание FNCBV твърди, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагането на член 15, параграф 2 от Регламент № 17, доколкото, първо, е нарушил задължението си за мотивиране във връзка с използването на оборота на членовете на FNCBV при проверката дали посоченият в тази разпоредба таван от 10 % не е превишен, и доколкото, второ, се е основал на противоречиви мотиви, подчертавайки пряката и активна роля на жалбоподателите в твърдения картел, като същевременно е приел, че жалбоподателите само са задали посоката на действие на своите членове. С шестото си правно основание, въз основа на което иска намаляване на наложената глоба, FNCBV твърди, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, тъй като е нарушил член 15, параграф 2 от Регламент № 17, налагайки на FNCBV глоба, която превишава с 10 % нейния оборот.

22. В подкрепа на своята жалба за отмяна на обжалваното съдебно решение и за намаляване размера на наложените глоби жалбоподателите по дело C-110/07 P, FNSEA, FNB, FNPL и JA, изтъкват четири правни основания. Първото правно основание е изведено от изопачаването на фактите, доколкото Първоинстанцион-

ният съд не взел предвид две съществени доказателства, от които е видно, че срокът на действие на споразумението от 24 октомври 2001 г. не бил продължен след 30 ноември 2001 г. Второто правно основание е изведено от нарушаването на правото на защита, доколкото Първоинстанционният съд счел, че изложението на възраженията, прието от Комисията, е достатъчно ясно и точно (точки 210—225 от обжалваното съдебно решение). Третото правно основание е изведено от нарушаването на член 15, параграф 2 от Регламент № 17, доколкото Първоинстанционният съд отчел оборота на членовете на федерациите жалбоподатели, за да провери дали наложените глоби не превишават законоустановения таван. Четвъртото правно основание е изведено от нарушаването на забраната за кумулиране на санкциите и на принципа за пропорционалност на санкциите от страна на Първоинстанционния съд, който наложил на всяка от федерациите жалбоподатели отделна глоба, отчитайки оборота на общите за няколко федерации членове.

23. Считам, че само с петото и шестото правно основание на FNCBV и с третото правно основание на FNSEA, FNB, FNPL и JA се повдига нов правен въпрос, поради което ще разгледам подробно тези правни основания, а по отношение на останалите правни основания на жалбоподателите ще предложа единствено кратък анализ.

24. Доколкото някои правни основания, изтъкнати от федерациите жалбоподатели по настоящото производство, се припокриват в значителна степен, ще ги разгледам заедно.

V — Нарушаване на правото на защита

25. С първото и второто си правно основание федерациите — жалбоподатели по дела C-101/07 P и C-110/07 P, съответно твърдят, че Първоинстанционният съд допуска грешка при прилагане на правото, като не установява, че Комисията нарушава правото им на защита. Според федерациите жалбоподатели нарушаването на правото на защита произтича от факта, че Комисията не посочила в изложението на възраженията намерението си да вземе предвид оборота на членовете на тези федерации, за да изчисли тавана от 10 % съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17. Федерациите жалбоподатели считат, че задължението на Комисията да посочи намерението си да вземе предвид оборота на техните членове е от особено значение в настоящия случай, доколкото в спорното решение Комисията се отклонила от обичайния си метод на изчисляване на размера на глобите.

26. Комисията счита, че в изложението на възраженията е задължена да посочи намерението си да наложи глоби на съответните предприятия или сдружения на предприятия и да изложи основните фактически и правни обстоятелства, които могат да доведат до налагането на глоба. Комисията твърди, че в изложението на възраженията не е задължена да посочва метода за изчисляване на размера на глобите, който впоследствие е възможно

да възприеме в решението си. Комисията отбелязва също, че възможността да се вземе предвид оборотът на членовете на сдружение на предприятия, за да се изчисли таванът от 10 % съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17, е предвидена както в съдебната практика, така и в точка 5, буква в) от Насоките.

А — *Преценка*

27. Първоинстанционният съд счита, че Комисията не е нарушила правото на защита на федерациите жалбоподатели, като в изложението на възраженията не е посочила, че възнамерява да вземе предвид оборота на техните членове с цел изчисляване на основния размер на глобите и проверка на въведения с член 15, параграф 2 от Регламент № 17 таван от 10 % [8]. В съответствие с постоянната съдебна практика Първоинстанционният съд приема, че предоставянето в изложението на възраженията на данни относно размера на евентуалните глоби, включително относно тавана от 10 %, преди на предприятията да бъде дадена възможност да изразят становищата си по възраженията срещу тях, би означавало да се предопредели по неподходящ начин решението на Комисията [9].

28. Според постоянната практика на Съда когато в изложението на възраженията Комисията посочва изрично, че ще прецени дали следва да се налагат глоби на съответните предприятия, и излага основните фактически и правни обстоятелства, които могат да доведат до налагането на глоба, като например тежестта и продължителността на предполагаемото нарушение и факта дали то е извършено „умишлено или по непредпазливост“, тя изпълнява своето задължение да зачете правото на изслушване на предприятията. Така тя предоставя на предприятията и на сдруженията на предприятия данните, необходими за защита не само срещу установяването на нарушението, но и срещу налагането на глоба [10].

29. Считам, че определянето в частност на основния размер на глобите, промяната на този основен размер съобразно отегчаващите или смекчаващи обстоятелства и последващата проверка дали глобите не превишават тавана от 10 %, предвиден в член 15, параграф 2 от Регламент № 17, са част от процедура за изчисляване на размера на евентуалната глоба, чрез която се гарантира съблюдаването на законоу-

8 — Вж. точка 224 от обжалваното съдебно решение.

9 — Вж. точка 222 от обжалваното съдебно решение. Вж. Решение на Съда от 7 юни 1983 г. по дело Musique diffusion française и др./Комисия (100/80—103/80, Recueil, стр. 1825, точка 21) и Решение на Първоинстанционния съд от 20 март 2002 г. по дело ABB Asea Brown Boveri/Комисия (T-31/99, Recueil, стр. II-1881, точка 66).

10 — Решение по дело Musique Diffusion française и др./Комисия, посочено по-горе в бележка под линия 9, точка 21. Вж. също Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия (C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точка 428).

становения таван на глобата. От съдебната практика е видно, че в своето изложение на възраженията Комисията не е длъжна да предоставя подробни сведения във връзка с действителното изчисляване и проверката на глобите, за да даде възможност на предприятията или на сдруженията на предприятия да защитят интересите си. Освен това по отношение на налагането на глоби на сдружения на предприятия както Първоинстанционният съд, така и Съдът признават възможността да се вземе предвид оборотът на членовете на тези сдружения, когато се проверява дали таванът от 10 %, предвиден в член 15, параграф 2 от Регламент № 17, не е превишен [11]. Ето защо федерациите жалбоподатели са можели да предвидят възможността Комисията да вземе предвид оборота на техните членове, за да провери дали е спазен законоустановеният таван на глобите.

30. Ето защо считам, че първото и второто правно основание на федерациите жалбоподатели съответно по дела C-101/07 P и C-110/07 P следва да се отхвърлят като неоснователни.

11 — Вж. по-конкретно Решение от 23 февруари 1994 г. по дело CB и Europay/Комисия (T-39/92 и T-40/92, Recueil, стр. II-49), Решение от 21 февруари 1995 г. по дело SPO и др./Комисия (T-29/92, Recueil, стр. II-289), Решение от 14 май 1998 г. по дело Finnboard/Комисия (T-338/94, Recueil, стр. II-1617) и Решение от 16 ноември 2000 г. по дело Finnboard/Комисия (C-298/98 P, Recueil, стр. I-10157).

VI — Грешка, допусната от Първоинстанционния съд при прилагането на член 15, параграф 2 от Регламент № 17

A — *Обжалваното съдебно решение*

31. В първоинстанционното производство федерациите жалбоподатели поддържат, че Комисията е нарушила член 15, параграф 2 от Регламент № 17, като е наложила глоби, чийто размер превишава тавана от 10 % от техния оборот [12]. Федерациите жалбоподатели твърдят, че съгласно съдебната практика вземането предвид на оборота на членовете на сдружения на предприятия с цел изчисляване на тавана на глобата е

12 — Вж. точка 301 от обжалваното съдебно решение. От член 1 от спорното решение ясно личи, че адресати на това решение по-скоро са федерациите жалбоподатели, а не техните членове. Нещо повече, по силата на член 3 от спорното решение глоби в размер от 480 000 до 12 милиона евро поради нарушаване на член 81, параграф 1 ЕО са наложени на федерациите жалбоподатели, а не на техните членове. Размерите на глобите, наложени на федерациите жалбоподатели със спорното решение, са намалени с обжалваното съдебно решение, като са установени между 360 000 и 9 милиона евро. Все пак безспорно е, че когато е изчислявала съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 тавана на глобите, които трябва да бъдат наложени на федерациите жалбоподатели поради нарушение на член 81, параграф 1 ЕО, Комисията ги е изчислила не в зависимост от оборота на тези федерации жалбоподатели, а в зависимост от оборота на техните членове. Този подход е потвърден от Първоинстанционния съд. Вж. по-специално точки 312—334 от обжалваното съдебно решение. Федерациите жалбоподатели поддържат в становищата си пред Първоинстанционния съд, без Комисията да оспорва тези твърдения, че наложените със спорното решение глоби превишават тавана от 10 % от техния оборот. В това отношение, както личи от точка 301 от обжалваното съдебно решение, федерациите жалбоподатели посочват, че глобите представлявали повече от 25 % от оборота на FNCBV, 200 % от годишните вноски на FNSEA, 240 % от тези на FNB, 80 % от тези на FNPL и 200 % от тези на JA. Въпреки че Първоинстанционният съд намалил размера на глобите, наложени на федерациите жалбоподатели със спорното решение, размерът на тези „променени“ глоби пак превишавал тавана от 10 % от техния оборот. Всъщност в жалбата си FNCBV поддържа, че размерът на наложената ѝ с обжалваното съдебно решение глоба съответства приблизително на 20 % от нейния оборот от постъпленията.

възможно само когато съответното сдружение може съгласно вътрешните си правила да обвързва своите членове. В това отношение жалбоподателите изтъкват, че не могат да обвързват съответните си членове.

32. Първоинстанционният съд заключава в точки 317—319 от обжалваното съдебно решение, че:

„317 Съгласно постоянна съдебна практика таванът от 10 % от оборота трябва да се изчислява в зависимост от оборота на всяко от предприятията, които са страни по споразуменията и съгласуваните практики, или на всички предприятия, членове на дадено сдружение на предприятия, поне когато по силата на вътрешните си правила това сдружение може да обвързва своите членове. Възможността за тази цел да се вземе предвид оборотът на всички предприятия, които са членове на сдружението, е оправдана от факта, че при определяне на размера на глобите може да се отчете по-конкретно влиянието, което предприятието е можело да окаже на пазара — в частност поради своята големина и икономическа мощ, показател за които е оборотът му, както и възпиращият ефект, който трябва да имат глобите. Влиянието, което дадено сдружение на предприятия е можело да окаже на пазара, обаче не зависи от собствения му оборот, който не разкрива нито неговата големина, нито икономическата му мощ, а по-скоро от оборота на неговите членове, който е показател за неговите големина и икономическа мощ […]

318 Съдебната практика обаче не изключва възможността в определени случаи оборотът на членовете на дадено сдружение да се вземе предвид, дори ако това сдружение не разполага с изрично правомощие да обвързва своите членове, предвид липсата на вътрешни правила, които му предоставят това право […]

319 […] Първоинстанционният съд счита, че освен съществуването на вътрешни правила, позволяващи на сдружението да обвързва своите членове, и други конкретни обстоятелства могат да оправдаят вземането предвид на сбора от оборотите на членовете на това сдружение. Става въпрос по-конкретно за случаи, когато извършеното от сдружението нарушение е свързано с дейностите на неговите членове и когато въпросните антиконкурентни практики са осъществени от сдружението пряко в полза на тези членове и в сътрудничество с тях, тъй като сдружението няма обективни интереси, които са самостоятелни спрямо тези на неговите членове. Макар в някои от тези случаи Комисията да може евентуално да наложи индивидуални глоби на всяко предприятие член, наред с наложената на въпросното сдружение санкция, това може да се окаже особено трудно или дори невъзможно, когато броят на членовете е много голям.“

33. По-нататък, в точки 320 и 323 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд заключава, че с оглед на обстоятелствата в настоящия случай, за да

се изчисли таванът на глобата съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 [13], е оправдано да се вземе предвид оборотът на основните членове на федерациите жалбоподатели, на първо място, тъй като федерациите жалбоподатели имат за задача от първостепенна важност да защитават и представляват интересите на своите основни членове, а именно земеделските производители, кооперативните сдружения и кланичните предприятия [14]. На второ място, спорното споразумение се отнася не до дейността на самите федерации жалбоподатели, а до тази на основните им членове, доколкото първите нито продават, нито закупуват или внасят говеждо месо [15]. На трето място, спорното споразумение е сключено пряко в полза на основните членове на федерациите жалбоподатели [16]. На четвърто място, спорното споразумение е приведено в действие поконкретно чрез сключването на местни споразумения между членовете на федерациите жалбоподатели [17].

Б — *Доводи на страните*

34. С петото и третото си правно основание жалбоподателите по дела C-101/07 P и C-110/07 P съответно твърдят, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка, като е приложил неправилно член 15, параграф 2 от Регламент № 17. Петото правно основание на FNCBV се подразделя на две части.

35. FNSEA, FNB, FNPL, JA (трето правно основание), френското правителство и FNCBV (първа част от петото правно основание) твърдят по същество, че в съответствие с практиката на Първоинстанционния съд [18], потвърдена от Съда в дело Finnboard/Комисия (C-298/98 P) [19], вземането предвид на оборота на членовете на сдружение с цел изчисляване на тавана от 10 %, посочен в член 15, параграф 2 от Регламент № 17, е възможно само ако по силата на вътрешните си правила сдружението може да обвързва своите членове. В това отношение федерациите жалбоподатели считат, че по този начин в обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд се отклонява от установената съдебна практика в тази област, като изчислява тавана от 10 % въз основа на оборота на членовете на федерациите жалбоподатели, въпреки че тези федерации не могат да обвързват своите членове. В отговорите си FNSEA, FNB, FNPL и JA поддържат, че макар да е възможно решенията по някои от поранните дела [20] да са донякъде двусмислени, доколкото в тях се посочва, че таванът от 10 % може да се изчислява според оборота на членовете на дадено сдружение, „поне когато“ по силата на вътрешните си правила това сдружение може да обвързва своите членове, то тази двусмисленост била отстранена от Съда в решението му по дело Finnboard/Комисия. От текста на точка 66 от това решение, в която се посочва, че „[н]е е необходимо членовете на сдружението действително да са участвали в нарушението, а сдружението да е имало възможност съгласно вътрешните си правила да обвързва своите членове“, става ясно, че възможността на дадено сдружение да

13 — Вж. точка 324 от обжалваното съдебно решение.
14 — Вж. точка 320 от обжалваното съдебно решение.
15 — Вж. точка 321 от обжалваното съдебно решение.
16 — Вж. точка 322 от обжалваното съдебно решение.
17 — Вж. точка 323 от обжалваното съдебно решение.
18 — Вж. Решение по дело CB и Europay/Комисия, точка 136, Решение по дело SPO и др./Комисия, точка 385 и Решение по дело Finnboard/Комисия, T-338/94, точка 270, посочени по-горе в бележка под линия 11.
19 — Посочено по-горе в бележка под линия 11, точка 66.
20 — Вж. делата, посочени по-горе в бележка под линия 18.

обвързва членовете си е необходимо условие, за да се вземе предвид оборотът на тези членове с цел изчисляване на тавана от 10 %. FNCBV също счита, че Първоинстанционният съд не е мотивирал отклонението си от по-ранната съдебна практика и че същото противоречи на принципа на правната сигурност.

36. FNSEA, FNB, FNPL и JA твърдят, че първите три от четирите обстоятелства, посочени от Първоинстанционния съд в точки 320—323 от обжалваното съдебно решение, не са „особени“ обстоятелства, а „естествено“ са налице при сдружения на предприятия, тъй като задача от първостепенна важност на всички сдружения на предприятия е да защитават и представляват интересите на своите членове. Нещо повече, по отношение на четвъртото обстоятелство, свързано с участието на членовете на сдружението в нарушението, FNSEA, FNB, FNPL и JA твърдят, че фактът, че някои от членовете на федерациите жалбоподатели може да са участвали в прилагането на въпросното споразумение, не доказва непрякото участие на всички членове на сдруженията в нарушението.

37. Френското правителство отбелязва също, че щом като две от условията, наложени от Първоинстанционния съд за изчисляване на посочения в член 15, параграф 2 от Регламент № 17 таван от 10 % въз основа на оборота на членовете на сдружение, били изпълнени в почти всички случаи, това щяло да доведе до систематично използване на оборота на членовете на сдруженията при определянето на въпросния таван. Според френското правителство двете условия, които почти винаги били изпълнени, са, първо, извършеното от сдружението нарушение да е свързано с дейностите на неговите членове, и второ, въпросните антиконкурентни практики да са осъществени от сдружението пряко в полза на неговите членове и в сътрудничество с тях.

38. FNCBV също счита, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, тъй като в настоящия случай е приложил неправилно новия си подход по отношение на член 15, параграф 2 от Регламент № 17. FNCBV поддържа, че в този случай не са налице два от четирите кумулативно изискуеми елемента, определени от Първоинстанционния съд в точки 320—323 от обжалваното съдебно решение. На първо място, споразумението от 24 октомври 2001 г. противоречало на интересите на членовете на FNCBV, тъй като установявало препоръчителни минимални изкупни цени при закупуването на добитък. Освен това посоченото споразумение не довело до преустановяване на блокадите на кланиците. На второ място, фактът, че FNCBV имала самостоятелни интереси спрямо тези на нейните членове, личал не само от обстоятелството, че тя не разполагала с правомощие да обвързва последните, но и от ограничения брой местни споразумения, сключени след споразумението от 24 октомври 2001 г. FNCBV поддържа още, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като не е доказал, че е било невъзможно членовете на FNCBV да бъдат адресати на спорното решение и да им бъдат наложени индивидуални глоби. Според FNCBV от точка 5, буква в) от Насоките следва, че само когато е невъзможно да се наложат индивидуални глоби на членовете на сдружение на предприятия, Комисията може да наложи глоба на самото сдружение, еквивалентна на общата сума от глоби, които би наложила на всеки от неговите членове.

39. С втората част на петото си правно основание FNCBV твърди, че в точка 320 и сл. от обжалваното съдебно решение акцентът е поставен върху факта, че споразумението от 24 октомври 2001 г. не се отнася до дейността на федерациите жалбоподатели, докато в точка 341 от обжалваното съдебно решение се набляга на факта, че федерациите жалбоподатели са подписали това споразумение, участвали са в него, носели са отговорност за него, имали са индивидуална роля в него и дори са го изпълнили. Така Първоинстанционният съд изложил два противоречиви мотива в обжалваното съдебно решение. Всъщност като приел в точка 341 от обжалваното съдебно решение, че федерациите жалбоподатели са участвали в споразумението, Първоинстанционният съд признал имплицитно, че вземането предвид на оборота на членовете на сдруженията не било оправдано съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17. Ето защо федерациите жалбоподатели искат обжалваното съдебно решение да бъде отменено.

40. Комисията твърди, че съгласно практиката на Първоинстанционния съд „таванът от 10 % от оборота трябва да се изчисли, като се вземат предвид оборотите на всяко от предприятията, които са страни по съответните споразумения и съгласувани практики, или оборотите на всички членове на такива сдружения на предприятия, поне когато вътрешните правила на сдружението му дават право да обвързва своите членове“ [21]. Според Комисията обаче фактът, че сдружението на предприятия не разполага непременно с правомощие да обвързва членовете си, не означава, че оборотът на членовете му не може да бъде взет предвид при определянето на тавана на наложената на сдружението глоба в съответствие с член 15, параграф 2 от Регламент № 17.

41. За да гарантира ефективността на глобите, наложени на сдружения на предприятия, които имат много малък оборот, но обединяват голям брой предприятия, Първоинстанционният съд приема в обжалваното съдебно решение, че оборотът на членовете на сдружението може да бъде взет предвид с цел изчисляване на тавана на въпросната глоба, ако бъдат изпълнени четири особени условия. Ето защо Комисията приема, че твърдението на федерациите жалбоподатели, според което в обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд не се е съобразил със или се е отклонил от съдебната практика в тази област, следва да се отхвърлят, тъй като целта на поранната съдебна практика също е да се запази ефективността на глобите. Комисията отбелязва, че дори ако с възприетото от Първоинстанционния съд разрешение се изяснява или допълва настоящата съдебна практика, то такова изясняване или допълване не представлява грешка при прилагане на правото, при положение че възприетото разрешение е мотивирано и надлежно обосновано. Всъщност поранната съдебна практика в тази област не изключва възможността да се вземе предвид оборотът на членовете на сдружение, което не може да обвързва своите членове съгласно вътрешните си правила. Това е видно от използването в съдебната практика [22] на изрази като „поне когато“, което предполага, че възможността дадено

21 — Вж. Решение по дело SPO и др./Комисия, посочено по-горе в бележка под линия 11, точка 385; в това отношение вж. също Решение от 22 октомври 1997 г. по дело SCK и FNK/Комисия (T-213/95 и T-18/96, Recueil, стр. II-1739, точка 252).

22 — Вж. съдебната практика, посочена в бележка под линия 18.

сдружение да обвързва своите членове е само пример за хипотеза, в която оборотът на членовете на сдружение може да бъде взет предвид, за да се определи таванът на глобата в съответствие с член 15, параграф 2 от Регламент № 17. В своя писмен отговор Комисията твърди, че по делото Finnboard/Комисия [23] Съдът приема, че за да се вземе предвид оборотът на членовете на дадено сдружение, не е необходимо да се доказва, че те са участвали в нарушението, при положение че сдружението разполага с правомощие да обвързва своите членове. Следователно, без да се отклонява от съдебната практика, Първоинстанционният съд можел основателно да заключи, че когато членовете на дадено сдружение са участвали активно в извършването на нарушение, оборотът им може да бъде взет предвид при определянето на тавана от 10 %.

42. Комисията счита, че приемането на доводите на федерациите жалбоподатели би насърчило всички предприятия, които искат да създадат картел на пазара, да го направят, като използват сдружение, което не разполага с изрично правомощие да обвързва своите членове. Комисията поддържа също, за разлика от FNCBV, че Първоинстанционният съд не е квалифицирал като кумулативни възприетите от него четири конкретни условия за изчисляването на тавана от 10 % въз основа на оборота на членовете на дадено сдружение. Първоинстанционният съд, напротив, само изброил обстоятелствата, които оправдавали такъв подход в конкретния случай. Нещо повече, FNCBV твърдяла погрешно, че въпросното споразумение не представлявало интерес за нейните членове. Определянето на цените и спирането на вноса били договорени в замяна на преустановяването на блокадите на кланиците. Освен това фактът, че някои блокади продължавали, не противоречал на това заключение. Комисията отбелязва, че FNCBV не може да докаже, че интересите ѝ са самостоятелни спрямо тези на нейните членове. В допълнение, FNCBV не е уточнила самостоятелните си интереси, нито е обяснила защо сдружение на собственици на кланици е подписало споразумение за определяне на цени и за внос на говеждо месо, въпреки че не упражнява такива дейности. Всъщност както Първоинстанционният съд напомня в точка 321 от обжалваното съдебно решение, спорното споразумение не се отнася до дейността на FNCBV, а единствено до тази на нейните членове. Комисията поддържа също, че фактът, че както посочват FNSEA, FNB, FNPL и JA, три от четирите условия, посочени от Първоинстанционния съд, естествено са изпълнени от всички сдружения, не води до заключението, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, предвид необходимостта да гарантира, че всички глоби имат достатъчно възпиращ ефект.

43. В отговор на твърдението на FNCBV, че Комисията и Първоинстанционният съд не са обосновали в достатъчна степен защо са се отклонили от предписанията на точка 5, буква в) от Насоките, Комисията изтъква, че в обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд не се основал на тази разпоредба, независимо че можел да направи това без затруднение поради много големия брой членове на федерациите жалбоподатели.

23 — Посочено в бележка под линия 11.

44. Комисията също счита, че доводите на FNCBV, според които Първоинстанционният съд не е мотивирал отклоняването си от по-ранната съдебна практика по член 15, параграф 2 от Регламент № 17, са неоснователни. В точки 312—334 от обжалваното съдебно решение се съдържа подробен анализ в това отношение, извършен от Първоинстанционния съд. Освен това Комисията счита, че точка 320 и сл., както и точка 341 от обжалваното съдебно решение не си противоречат. Фактът, че федерациите жалбоподатели извършили нарушение, не противоречал на факта, че са го извършили в полза на своите членове.

45. Комисията отбелязва, че жалбоподателите не са оспорили заключението на Първоинстанционния съд в точки 325 и 327—333 от обжалваното съдебно решение, съгласно които таванът от 10 % от оборота на основните им членове не е превишен.

B — *Преценка*

46. Съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 Комисията може да наложи на предприятия или сдружения на предприятия глоби, чийто размер не превишава 10 % от оборота, реализиран през предходната стопанска година от всяко от предприятията, участвало в нарушението. Освен това член 15, параграф 2 от Регламент № 17 предвижда, че при определянето на размера на глобата следва да се отчете тежестта на нарушението и неговата продължителност.

47. Първоинстанционният съд е посочвал многократно, че преценката на тавана на глобата, наложена на сдружение на предприятия в съответствие с член 15, параграф 2 от Регламент № 17, може да се основава по-скоро на оборота на членовете на това сдружение, отколкото на този на самото сдружение, когато то може да обвързва своите членове [24].

48. Така в съответствие с постоянната практика на Първоинстанционния съд, доколкото понятието „нарушение“ в член 15, параграф 2 от Регламент № 17 обхваща без разлика споразуменията, съгласуваните практики и решенията на сдружения на предприятия, „таванът от 10 % от оборота трябва да се изчислява в зависимост от оборота на всяко от предприятията, които са страни по споразуменията и съгласувани практики, или на всички предприятия, членове на дадено сдружение на предприятия, поне когато по силата на вътрешните си правила това сдружение може да обвързва своите членове“ [25].

49. Първоинстанционният съд обосновава правилността на този подход с факта, че „влиянието, което сдружението на предприятия е можело да окаже на

24 — Вж. делата, посочени по-горе в бележка под линия 11.
25 — Решение по дело T-338/94, посочено в бележка под линия 11, точка 270.

пазара, не зависи от собствения му „оборот“, който не разкрива нито големината, нито икономическата му мощ, а по-скоро от оборота на неговите членове, който е показател за големината и икономическата му мощ“ [26].

50. Освен това в точка 66 от Решение по дело Finnboard/Комисия, C-298/98 P, Съдът приема, че „когато се налага глоба на сдружение на предприятия, чийто собствен оборот най-често не отразява неговата големина или пазарна мощ, тази глоба може да има възпиращ ефект само ако се вземат предвид оборотите на предприятията — членове на това сдружение (вж. в този смисъл Решение по съединени дела 100/80—103/80 Musique Diffusion Française и др./Комисия [...], точки 120—121). Не е необходимо предприятията — членове на сдружението, да са участвали в извършването на нарушението, а сдружението да има възможност съгласно вътрешните си правила да обвързва своите членове.“

51. Съгласно практиката на Първоинстанционния съд и на Съда фактът, че сдружение на предприятия е оправомощено да обвързва своите членове, е достатъчен, за да бъде взет предвид оборотът на членовете на това сдружение, с цел да се провери дали законоустановеният таван на наложената на това сдружение глоба не е превишен.

26 — Решение по дело T-338/94, посочено в бележка под линия 11, точка 270.

52. Възниква обаче въпросът дали това правомощие е абсолютна предпоставка за изчисляване на максималния законоустановен размер на глобата, наложена на сдружение на предприятия съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17, в зависимост от оборота на членовете на сдружението. В това отношение жалбоподателите и френското правителство приемат, че чрез употребата в точка 66 от Решение на Съда по дело Finnboard/Комисия, C-298/98 P, на израза „трябва да има възможност съгласно вътрешните си правила да обвързва своите членове“ се поставя акцент върху задължителния характер на правомощието на сдружение на предприятия да обвързва своите членове. Считам, че тези доводи на федерациите жалбоподатели и на френското правителство следва да се отхвърлят.

53. На първо място следва да се отбележи, че в точка 66 от Решение по дело Finnboard/Комисия, C-298/98 P, Съдът приема, че в повечето случаи собственият оборот на сдружение на предприятия най-често не отразява неговата големина или пазарна мощ. Освен това считам, че от текста на точка 66 от Решение по дело Finnboard/Комисия, C-298/98 P, следва, че когато членовете на дадено сдружение не са участвали в нарушение, оборотът им може да бъде взет предвид само ако сдружението разполага с правомощие да обвързва своите членове. Смятам, че условието на Съда, според което дадено сдружение трябва да може да обвързва членовете си, предполага неучастие на неговите членове в нарушението.

54. Поради това считам, че от мотивите на Решение на Съда по дело Finnboard/Комисия, C-298/98 P, е видно, че когато

членовете на сдружението действително са участвали в нарушението, не може да се изключи възможността максималният законоустановен размер на глобата, наложена на сдружение на предприятия, да се основава на оборота на неговите членове, дори когато сдружението няма правомощие да обвързва своите членове.

55. Според мен правилното прилагане на член 15, параграф 2 от Регламент № 17 по отношение на сдружения на предприятия следва да гарантира, че размерът на наложената на дадено сдружение глоба е пропорционален на икономическото му влияние на пазара, като при това осигури ефективността на глобите като средство за санкциониране на противоправни прояви и предотвратяване на тяхната повторяемост.

56. Всъщност по съвсем скоро постановено решение по дело в областта на конкуренцията, отнасящо се до размера на глобата, Съдът подчертава, че е необходимо да се прецени икономическата обстановка, в която предприятието осъществява дейността си, и следователно действителното му влияние на пазара. Така в Решение по дело Britannia Alloys/Комисия [27] Съдът отбелязва, че с член 15, параграф 2 от Регламент № 17 се цели да се избегне несъразмерност между налаганите от Комисията глоби и значимостта на съответното предприятие [28]. Съдът подчертава също, че целта на член 15, параграф 2 от Регламент № 17 е да предостави на Комисията право да налага глоби, за да може същата да изпълни възложените ѝ от общностното право надзорни функции. Тези функции включват по-конкретно задължението както да санкционира противоправните прояви, така и да предотврати тяхната повторяемост. Следователно по това дело Съдът приема, че когато съответното предприятие не е реализирало никакъв оборот през стопанската година, предхождаща решението на Комисията, последната има право да вземе предвид друга стопанска година, за да оцени правилно финансовите средства на това предприятие и да наложи глоба с достатъчно възпиращ ефект.

57. В Решение по дело ETI SpA и др. [29] Съдът неотдавна също подчертава възпиращия ефект, който се цели с наложените за нарушения на правилата на конкуренцията глоби, и необходимостта да се гарантира, че постигането на този ефект не е застрашено или възпрепятствано вследствие на преструктурирането на предприятията.

58. В обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд приема, че когато нарушението, извършено от дадено сдружение, е свързано с дейностите на неговите членове и когато съответните антиконкурентни практики са осъществени от сдружението пряко в полза на тези членове и в сътрудничество с тях, тъй като сдружението няма обективни инте-

27 — Решение от 7 юни 2004 г. (C-76/06 P, Recueil, стр. I-4405, точка 22).

28 — Пак там, точка 24.

29 — Решение от 11 декември 2007 г. (C-280/06, Recueil, стр. I-10893, точки 38—42). Това дело се основава не на член 15, параграф 2 от Регламент № 17, а на член 18 ЕО, и се отнася до установяването на образуването, което да бъде санкционирано за нарушаването на тази разпоредба.

реси, които са самостоятелни спрямо тези на неговите членове, оборотът на членовете на сдружението може да се вземе предвид за целите на член 15, параграф 2 от Регламент № 17 [30].

59. Считам, че ако са налице посочените от Първоинстанционния съд обстоятелства или критерии, това показва, че съответното нарушение на правилата на конкуренцията, извършено от сдружение на предприятия, е свързано по характера си с дейностите и интересите на членовете му и че то е одобрено от членове на това сдружение. Ето защо смятам, че избраните от Първоинстанционния съд критерии са подходящи за определянето на действителната икономическа мощ или влиянието, което сдруженията на предприятия имат на пазара. Според мен възприетият от Първоинстанционния съд подход гарантира ефективността на санкциите, наложени на сдружения на предприятия за нарушения на общностното право в областта на конкуренцията, когато оборотът на тези сдружения не отразява икономическото влияние, което те упражняват на пазара. Така до голяма степен се предотвратява вероятността сдруженията на предприятия да избегнат тези санкции само защото не могат изрично да обвържат своите членове, докато в действителност те могат да използват икономическото влияние на тези членове на пазара, за да нарушат общностното право в областта на конкуренцията.

60. Това заключение не се опровергава от доводите на FNSEA, FNB, FNPL и JA и на френското правителство [31], според които при сдруженията на предприятия често са налице посочените от Първоинстанционния съд „особени“ обстоятелства или критерии. Считам, че избраните от Първоинстанционния съд критерии са правилни и съгласувани, тъй като с тях се цели определяне на действителното влияние на дадено сдружение на предприятия на пазара. Фактът, че може би в много, всъщност дори в повечето случаи оборотът на сдруженията на предприятия не отразява влиянието им на пазара, не засяга валидността на установените от Първоинстанционния съд критерии.

61. Освен това считам, че изтъкнатият от FNCBV довод, според който всъщност споразумението не било сключено в интерес на нейните членове, се отнася до фактическа констатация, която не може да бъде оспорвана в рамките на производство по обжалване. При всички положения, както поддържа Комисията, от преписката по това дело следва, че FNCBV е участвала при определянето на цените и спирането на разглеждания внос в замяна на преустановяването на блокадите по-специално на кланиците на нейните членове. От друга страна, следва също да се отбележи, че фактът, че тези договорености „обикновено“ не са в интерес на кланиците, не опровергава това заключение предвид специфичния контекст, в който е извършено нарушението. В допълнение, твърдяният от FNCBV факт, че споразумението не е довело до преустановяване на блокадите, е напълно ирелевантен в този контекст.

30 — Вж. точка 319 от обжалваното съдебно решение.

31 — Вж. съответно точки 36 и 37 по-горе.

62. Заключението на Първоинстанционния съд, според което споразумението не се отнася до дейността на самите федерации жалбоподатели, а до тази на основните им членове, доколкото първите нито закупуват, нито продават или внасят говеждо месо [32], също представлява фактическа констатация, която не подлежи на оспорване в рамките на производство по обжалване. При всички положения FNCBV не е представила доводи, които могат да опровергаят това заключение.

63. Що се отнася до довода на FNSEA, FNB, FNPL и JA, според който не било изпълнено едно от особените условия, установени от Първоинстанционния съд, тъй като не било доказано, че всички членове на федерациите жалбоподатели са участвали в нарушението [33], считам, че този довод не може да бъде приет [34]. За да може по отношение на наложената на тези сдружения глоба предвиденият в член 15, параграф 2 от Регламент № 17 таван от 10 % да се основава на оборота на техните членове, достатъчно е да се докаже, що се отнася до този критерий, че членовете на сдружението на предприятия са участвали в нарушението на правото в областта на конкуренцията [35]. От обжалваното съдебно решение следва, че федерациите жалбоподатели са можели да мобилизират своите членове с оглед на изпълнението на споразумението [36].

64. По отношение на твърдението на FNCBV, че Първоинстанционният съд не прилага правилно точка 5, буква в) от Насоките [37], считам, че тази разпоредба не е релевантна за настоящото производство, тъй като от спорното решение следва, че самите федерации жалбоподатели, а не отделните им членове са нарушили член 81, параграф 1 ЕО. Освен това считам, че съображенията, изложени от Първоинстанционния съд в точка 320 и сл., както и в точка 341 от обжалваното съдебно решение, не са противоречиви, доколкото в тези точки Първоинстанционният съд отбелязва, че споразумението е сключено от федерациите жалбоподатели в полза на техните членове и е изпълнено на местно равнище от тези членове.

65. FNCBV също поддържа, че Първоинстанционният съд не мотивира отклоняването от съдебната практика относно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и сдруженията на предприятия [38]. Според мен с доводите си FNCBV оспорва по същество правилността на заключенията на Първоинстанционния съд по отношение на прилагането на член 15, пара-

32 — Вж. точка 36 по-горе, и по-конкретно точки 319, 321 и 323 от обжалваното съдебно решение.

33 — Вж. довода на FNSEA, FNB, FNPL и JA в точка 36 по-горе.

34 — Това изискване изглежда прекалено и е трудно, дори невъзможно да бъде изпълнено, когато например сдруженията на предприятия имат доста голям брой членове.

35 — Считам, че целта на критерия, посочен от Първоинстанционния съд в точка 319 и сл. от обжалваното съдебно решение, е по-скоро да се установи влиянието на сдруженията на предприятия на пазара, отколкото дали действително и в пълна степен те са упражнили това влияние.

36 — Вж. точка 112 и сл. от обжалваното съдебно решение.

37 — Вж. точка 38 по-горе.

38 — Вж. точка 35 по-горе.

граф 2 от Регламент № 17, а не липсата на изложени мотиви. При всички положения следва да се отбележи, че в обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е изложил подробни мотиви по въпроса защо таванът от 10 %, предвиден в член 15, параграф 2 от Регламент № 17, е основан на оборота на основните членове на федерациите жалбоподатели. Освен това според мен не може да бъде приет доводът на FNCBV, че отклоняването на Първоинстанционния съд от по-ранната съдебна практика противоречи на принципа на правната сигурност. Считам, че постановеното от Първоинстанционния съд в обжалваното съдебно решение съответства напълно на по-ранната практика на тази юрисдикция и на Съда [39]. Следва да се подчертае, че в точка 66 от Решение по дело Finnboard/Комисия Съдът уточнява, че в повечето случаи оборотът на сдружението на предприятия не отразява нито неговата големина, нито пазарната му мощ.

66. Ето защо предлагам на Съда да отхвърли като неоснователни съответно петото и третото правно основание на федерациите — жалбоподатели по дела C-101/07 P и C-110/07 P.

39 — Вж. съдебната практика, посочена в бележка под линия 11.

VII — Нарушение на правилото за забрана за кумулиране и на принципа на пропорционалност на санкциите

67. С четвъртото си правно основание жалбоподателите по дело C-110/07 P, поддържани от френското правителство, твърдят, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, доколкото е нарушил забраната за кумулиране и принципа на пропорционалност на санкциите, тъй като е наложил отделна глоба на всяко от тези сдружения, като същевременно е отчел сбора от оборотите на общите им членове, за да провери дали размерът на наложената на тези федерации глоба съответства на член 15, параграф 2 от Регламент № 17. В това отношение жалбоподателите по дело C-110/07 P подчертават по-конкретно че FBN, FNPL и JA са членове на FNSEA и че следователно техните членове са общи.

68. Комисията поддържа, че наложените със спорното решение глоби не се основават на сбора от оборотите на членовете на федерациите жалбоподатели. Глобата била изчислена в зависимост, от една страна, от тежестта на нарушението, която от своя страна била преценена предвид характера на нарушението, неговия географски обхват и отражението му, когато то може да бъде определено, и от друга страна, от продължителността на нарушението. Оборотът на членовете на сдруженията бил взет предвид само за да се провери дали не е превишен таванът, предвиден в член 15, параграф 2 от Регламент № 17.

A — *Преценка*

69. В обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд посочва, че:

„340 [О]т съдебната практика следва, че принципът ne bis in idem представлява основен принцип на общностното право, чието спазване се осигурява от съда. В областта на общностното право на конкуренцията принципът забранява дадено предприятие да бъде повторно глобено или срещу него повторно да бъде образувано производство от Комисията заради антиконкурентно поведение, за което вече му е наложена санкция или за което е било освободено от отговорност с по-ранно неподлежащо на понататъшно обжалване решение на Комисията […]. Прилагането на принципа ne bis in idem зависи от наличието на три условия, а именно идентичност на деянията, един и същи извършител на нарушението и един и същи защитен правен интерес. Ето защо този принцип не допуска едно и също лице да бъде санкционирано повече от веднъж за едно и също неправомерно поведение, за да бъде защитено едно и също правно благо […]

341 […] Комисията е можела да наложи законосъобразно глоба на всяка федерация, която е участвала в спорното споразумение, въз основа на индивидуалната роля на всяка от тях при подписването и прилагането на споразумението, както и въз основа на смекчаващите и отегчаващите обстоятелства, свързани с всяка от тях.

342 […] това заключение не може да бъде опровергано от факта, че FNB, FNPL и JA са членове на FNSEA. Факт е, че тези федерации са отделни юридически лица, имат отделни бюджети и целите им невинаги съвпадат. Така те осъществяват съответните си синдикални дейности в защита на собствените си конкретни интереси […]. Фактът, че преследвайки общи цели, в настоящия случай тези федерации до голяма степен са съгласували действията си, както и тези на съответните им членове, не намалява съответната отговорност на всяка от тези федерации за нарушението.

343 От друга страна, противно на това, което жалбоподателите изглежда твърдят, със спорното решение не се налагат глоби на основните им членове, били те преки или непреки. Вземането предвид на оборота на членовете на сдружение на предприятия, за да се определи таванът от 10 %, не означава, че им е наложена глоба […]

344 Следователно в настоящия случай липсва идентичност на извършителите, доколкото със спорното решение не се налагат многократно санкции на едни и същи образувания или на едни и същи лица за едни и същи деяния. Поради това следва да се заключи, че принципът ne bis in

idem не е накърнен. Нещо повече, тъй като, противно на поддържаното от френското правителство, на членовете на жалбоподателите, били те преки или непреки, не са наложени два пъти глоби за едно и също нарушение, принципът на пропорционалност също не е нарушен“ [40].

70. Считам, че от пасажите от обжалваното съдебно решение, споменати по-горе, ясно личи, че глобите, определени със спорното решение, са наложени на отделните федерации жалбоподатели за извършеното от всяка от тях нарушение на член 81, параграф 1 ЕО [41]. Не се приема, че членовете на федерациите жалбоподатели са нарушили член 81, параграф 1 ЕО, и на тези членове не са наложени никакви глоби. Ето защо очевидно няма кумулиране на санкциите, наложени отделно на FNSEA, FNB, FNPL и JA.

71. Що се отнася до довода, според който наложените на FNSEA, FNB, FNPL и JA глоби са несъразмерни, тъй като за да се провери дали размерът на наложената на тези сдружения глоба е в съответствие с член 15, параграф 2 от Регламент № 17, е взет предвид оборотът на общите за тези сдружения членове, считам, че този довод не може да бъде приет.

72. Безспорно е, че FNSEA, FNB, FNPL и JA имат общи членове.

73. Първоинстанционният съд обаче отбелязва, според мен основателно, че федерациите жалбоподатели са отделни юридически лица, имат отделни бюджети и целите им невинаги съвпадат. Фактът, че федерациите жалбоподатели решават да съгласуват действията си на пазара, съвсем не означава, че са преследвали едни и същи интереси. Нещо повече, обстоятелството, че разглежданите федерации имат общи членове, според мен не води непременно до намаляване на икономическото влияние, което всяка отделна федерация може да упражни на пазара. При всички случаи жалбоподателите по дело C-110/07 P явно не оспорват заключението на Първоинстанционния съд в точка 331 от обжалваното съдебно решение, че за целите на проверката дали е спазен таванът от 10 % от оборота, общият размер на наложените на четиримата въпросни жалбоподатели глоби е под 10 % от оборота на животновъдите, които са основни членове на FNSEA — федерацията, обединяваща FNB, FNPL и JA. Поради това считам, че жалбоподателите по дело C-110/07 P не доказват в достатъчна степен, че наложените им глоби са несъразмерни.

74. Ето защо предлагам на Съда да отхвърли като неоснователно четвъртото правно основание, изтъкнато от жалбоподателите по дело C-110/07 P.

40 — Вж. точки 340—344 от обжалваното съдебно решение.
41 — Вж. точка 12 по-горе.

VIII — Намаляване на глобата

75. С шестото и третото си правно основание федерациите — жалбоподатели по дела C-101/07 P и C-110/07 P, съответно твърдят, че дори да не отмени обжалваното съдебно решение, Съдът все пак трябва да приеме, че Първоинстанционният съд е нарушил член 15, параграф 2 от Регламент № 17, и следователно да намали размера на наложените им глоби. FNCBV отбелязва, че размерът на наложената ѝ глоба съответствал приблизително на 20 % от нейния оборот (от постъпленията). Следователно Съдът трябвало да намали размера на наложената на FNCBV глоба, като го сведе до размер, който не превишава 360 000 EUR, съответстващи на 10 % от нейния оборот.

76. Комисията счита, че това правно основание трябва да се отхвърли предвид нейните съображения, изложени в точки 40—45 по-горе. Комисията поддържа също, при условията на евентуалност, че ако Съдът приеме доводите на федерациите жалбоподатели относно нарушаването на член 15, параграф 2 от Регламент № 17, наложената глоба трябвало да се основе на постъпленията на федерациите, а не на вноските.

А — *Преценка*

77. Предвид моите изводи, изложени в точки 46—66 по-горе, Първоинстанционният съд не е допуснал грешка при прилагането на член 15, параграф 2 от Регламент № 17, поради което предлагам да се отхвърлят шестото и третото правно основание на федерациите — жалбоподатели по дела C-101/07 P и C-110/07 P, с които се иска намаляване на размера на наложените глоби поради нарушаването на тази разпоредба от Първоинстанционния съд.

IX — Изопачаване от Първоинстанционния съд на доказателствата относно продължаването срока на действие на споразумението от 24 октомври 2001 г. след 30 ноември 2001 г.

78. С второто правно основание по дело C-101/07 P и първото правно основание по дело C-110/07 P федерациите жалбоподатели поддържат, че Първоинстанционният съд е изопачил доказателства.

79. По дело C-101/07 P FNCBV твърди, че Първоинстанционният съд е изопачил определени факти, а именно ръкописните бележки на директора на FNB относно събранието от 29 ноември 2001 г. (точки 169—174 от обжалваното съдебно решение), изявлението, направено на 4 декември 2001 г. от заместник-председателя на FNB пред Vendée Agricole (точка 176 от обжалваното съдебно решение), паметната записка от федерацията във Вандея от 5 декември 2001 г. (точки 175—177 от обжалваното съдебно решение), информационната бележка на FNPL, изпратена по факс на 10 декември 2001 г. (точка 179 от обжалваното съдебно

решение), и ръкописните бележки на директора на FNB относно събранието от 5 декември 2001 г. (точка 180 от обжалваното съдебно решение). FNCBV твърди по същество, че Първоинстанционният съд изменя смисъла на горните документи или доказателства и че следователно преценката на доказателствата, извършена от Първоинстанционния съд, е неправилна.

80. По дело C-110/07 P FNSEA, FNB, FNPL и JA твърдят, че Първоинстанционният съд е изопачил фактите, като не взема предвид две съществени доказателства, от които е видно, че срокът на действие на споразумението от 24 октомври 2001 г. не е продължен след 30 ноември 2001 г. Първото доказателство е факс от 11 декември 2001 г., изпратен от един от директорите на FNB до регионална федерация, а второто е съобщение от 12 декември 2001 г. на Fédération régionale des syndicats d'exploitants agricoles (наричано по-нататък „FRSEA").

81. Съгласно член 225 ЕО и член 58, първа алинея от Статута на Съда обжалването се ограничава само до правни въпроси. Следователно освен в случай на изопачаване на доказателствата, преценката на фактите не представлява правен въпрос, който в това си качество подлежи на контрол от Съда в рамките на производство по обжалване [42]. Следва да се припомни, че подобно изопачаване е налице, когато без да се основава на нови доказателства, преценката на съществуващите доказателства се явява явно неправилна [43].

82. Предвид този критерий и след разглеждане на посочените по-горе доказателства [44] считам, че Първоинстанционният съд не е изопачил въпросните доказателства по дело C-101/07 P.

83. По дело C-110/07 P FNSEA, FNB, FNPL и JA твърдят, че Първоинстанционният съд не е разгледал две доказателства, въпреки че изрично е възобновил устната фаза на производството по съединени дела T-217/03 и T-245/03, така че тези доказателства да бъдат приложени към преписката по делото [45]. Това твърдение по същество се основава на факта, че Първоинстанционният съд не споменава тези доказателства в обжалваното съдебно решение, и на факта, че в точка 187 Първоинстанционният съд посочва, че продължаването на срока на действие на споразумението от 24 октомври 2001 г. не може да бъде оборено само въз основа на паметнатата записка на FNICGV.

84. Предвид особените обстоятелства, при които факсът от 11 декември 2001 г., изпратен от един от директорите на FNB, и съобщението от 12 декември 2001 г. на FRSEA са приложени към преписката на

42 — Вж. Решение от 15 септември 2005 г. по дело BioID/СХВП (C-37/03 P, Recueil, стр. I-7975, точки 43 и 53).

43 — Вж. Решение от 6 април 2006 г. по дело General Motors/Комисия (C-551/03 P, Recueil, стр. I-3173, точка 54) и Решение от 18 януари 2007 г. по дело РКК и KNK/Съвет (C-229/05 P, Сборник, стр. I-439, точка 37).

44 — Вж. точка 79 по-горе.

45 — Вж. точка 40 от обжалваното съдебно решение.

Първоинстанционния съд по дела T-217/03 и T-245/03, и предвид самия факт, че в обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд не се основава конкретно на тези доказателства, считам, че жалбоподателите по дело C-110/07 P не доказват, че Първоинстанционният съд не е разгледал въпросните доказателства.

85. При всички положения, след разглеждане на въпросните доказателства считам, че жалбоподателите по дело C-110/07 P не доказват, че Първоинстанционният съд е изопачил доказателства или е пропуснал или пренебрегнал съществени доказателства във връзка с продължаването срока на действие на споразумението от 24 октомври 2001 г. след 30 ноември 2001 г.

86. Поради това предлагам Съдът да отхвърли като неоснователни второто правно основание по дело C-101/07 P и първото правно основание по дело C-110/07 P.

X — Грешка при прилагане на правото, допусната от Първоинстанционния съд, доколкото той е счел за доказан факта, че FNCBV продължава да прилага споразумението от 24 октомври 2001 г.

87. С третото си правно основание, което се подразделя на две части, FNCBV твърди, на първо място, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при преценката на някои доказателства, както и в заключението си в точка 185 в обжалваното съдебно решение, според което в спорното решение Комисията е доказала в достатъчна от правна гледна точка степен, че след 30 ноември 2001 г. FNCBV е продължила под формата на устна и тайна уговорка да прилага споразумението от 24 октомври 2001 г. На второ място, FNCBV твърди, че съществува противоречие в мотивите на обжалваното съдебно решение, доколкото с него се признава едностранният натиск, упражнен от животновъдите по отношение на собствениците на кланици, за да се гарантира спазването на минималната изкупна цена за говеждо месо и преустановяването на вноса, като същевременно се заключава, че FNCBV е продължила да прилага споразумението от 24 октомври 2001 г.

88. С първата част от това правно основание FNCBV твърди по същество, че Първоинстанционният съд е тълкувал погрешно ръкописните бележки на директора на FNB относно събранието от 29 ноември 2001 г. (точка 172 от обжалваното съдебно решение), електронното съобщение от 6 декември 2001 г., изпратено от представител на FRSEA, Бретан, до председателите на FDSEA от нейния район (точка 178 от обжалваното съдебно решение), информационната бележка, издадена от FNPL и изпратена по факс на 10 декември 2001 г. (точка 179 от обжалваното съдебно решение), ръкописните бележки на директора на FNB (точка 180 от обжалваното съдебно решение), паметната записка на FDSEA, Вандея, от 18 декември 2001 г. (точка 182 от обжалваното съдебно решение) [46] и писмените документи, свързани с предприетите на

46 — FNCBV твърди, че от обжалваното съдебно решение не може да се установи кои са въпросните документи. Считам, че тези документи могат да бъдат установени и че Комисията се позовава на тях в точка 93 от спорното решение. Документите, на които се основава Първоинстанционният съд, са му представени от Комисията като приложение към писмената ѝ защита по дело T-245/03 и Комисията се позовава на тях в точка 76 от писмената си защита по това дело.

местно равнище действия (точки 183 и 184 от обжалваното съдебно решение).

89. Считам, че Първоинстанционният съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, преценявайки горепосочените документи и заключавайки, че с тези и останалите доказателства по делото, посочени в точки 164—184 от обжалваното съдебно решение, се установява, че FNCBV е продължила да прилага споразумението от 24 октомври 2001 г.

90. По отношение на втората част от това правно основание FNCBV твърди, че Първоинстанционният съд не може, без да изпадне в противоречие, от една страна, да приеме, че FNCBV е продължила да прилага споразумението от 24 октомври 2001 г., и от друга страна, да признае наличието на принуда, упражнена по отношение на собствениците на кланици. В това отношение FNCBV подчертава факта, че Първоинстанционният съд приема, че Комисията основателно е приела наличието на отегчаващо обстоятелство по отношение на FNSEA, FNB и JA, основаващо се на упражняването на принуда, и е увеличила с 30 % размера на наложените им глоби [47]. Освен това Първоинстанционният съд признава, че Комисията е намалила с 60 % размера на наложената на FNCBV глоба, като е взела предвид смекчаващите обстоятелства, в частност незаконните действия по блокиране на обектите на членовете на FNCBV [48]. FNCBV счита, че Първоинстанционният съд трябвало да установи наличието на ясно волеизявление от страна на FNCBV да продължи да прилага предложеното от животновъдите споразумение.

91. Всъщност FNCBV иска да докаже, че не е продължила да прилага писменото споразумение от 24 октомври 2001 г. и че действията на групи животновъди след формалното изтичане на срока на действие на това споразумение на 30 ноември 2001 г., са били едностранни.

92. Очевидно писменото споразумение от 24 октомври 2001 г. е влязло в сила в момент на крайно напрежение на пазара на говеждо месо във Франция в резултат от втората криза с болестта „луда крава“ и животновъдите са упражнявали значителен натиск върху собствениците на кланици, в частност чрез блокиране на достъпа до някои кланици. Въпреки контекста, в който то е подписано, FNCBV не оспорва правната квалификация на споразумението от 24 октомври 2001 г. като споразумение по смисъла на член 81, параграф 1 ЕО. Нещо повече, както посочих по-рано [49], въпреки че „обикновено“ сключването и продължаването на действието на споразумение за определяне на минимални цени и преустановяване на вноса не е икономически изгодно за собствениците на кланици, според мен това само по себе си не опровергава заключението на Първоинстанционния съд, че FNCBV е продължила да прилага споразумението от 24 октомври 2001 г. При конкретните обстоятелства по настоящия случай приемам, че съществуването на определен натиск или принуда по отношение на собствениците на кланици не опровергава факта, че FNCBV действително е продължила да прилага въпросното споразумение.

93. Както посочих по-горе [50], считам, че в точки 164—184 от обжалваното съдебно

47 — Вж. точка 289 от обжалваното съдебно решение.
48 — Вж. точка 294 от обжалваното съдебно решение.
49 — Вж. точка 61 по-горе.
50 — Вж. точка 89 по-горе.

решение Първоинстанционният съд установява въз основа на достатъчно доказателства, че FNCBV действително е продължила да прилага споразумението от 24 октомври 2001 г. Нещо повече, заключението на Първоинстанционния съд, според което FNCBV действително е продължила да прилага въпросното споразумение, не се опровергава от факта, че според него Комисията е подходила правилно, когато, определяйки размера на подлежащите на налагане глоби, е взела предвид икономическия и фактическия контекст, в който е прието споразумението от 24 октомври 2001 г. и е решено действието му да бъде продължено.

94. Считам, че FNCBV не доказва, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е постановил, че FNCBV е продължила да прилага споразумението от 24 октомври 2001 г.

95. Ето защо предлагам на Съда да отхвърли като неоснователно третото правно основание по дело C-101/07 P.

XI — Грешка при прилагане на правото, допусната от Първоинстанционния съд, доколкото той е квалифицирал като антиконкурентно споразумението от 24 октомври 2001 г. и не е отчел правните последици на споразумението

96. С четвъртото си правно основание, което се подразделя на две части, FNCBV твърди при условията на евентуалност, че ако Съдът приеме, че тази федерация е продължила да прилага споразумението от 24 октомври 2001 г., той следва да заключи, че това споразумение не е антиконкурентно и че следователно Първоинстанционният съд е трябвало да разгледа правните последици на това споразумение.

97. С първата част от това правно основание FNCBV твърди по същество, че конкретният анализ на споразумението от 24 октомври 2001 г. от гледна точка на твърде особения правен и икономически контекст на това дело трябвало да накара Първоинстанционния съд да приеме, че ограничителният характер на това споразумение не може да бъде изведен от самия прочит на споразумението. Въпросното споразумение било прието, за да се компенсира неправомерното бездействие на общностните органи. FNCBV отбелязва също, че потребителите извлекли полза от споразумението от 24 октомври 2001 г.

98. С втората част от това правно основание FNCBV твърди, че споразумението не е имало значителни последици за вноса, потребителските цени или отношенията между животновъдите и собствениците на кланици.

99. Според мен целта на споразумението от 24 октомври 2001 г. и на устното продължаване на срока на действие на това споразумение е била да се преустанови вносът на говеждо месо във Франция и да се определи минимална цена за някои видове добитък. Въпреки контекста, в който е сключено споразумението и който е разгледан от Първоинстанционния съд, считам, че тази юрисдикция не е допуснала грешка при прилагане на правото, като е квалифицирала като антиконкурентно споразумението от 24 октомври 2001 г.

100. Ето защо предлагам Съдът да отхвърли като неоснователно четвъртото правно основание, изтъкнато при условията на евентуалност по дело C-101/07 P.

101. След като разгледах четирите правни основания, изложени от FNSEA, FNB, FNPL и JA, и шестте правни основания, представени от FNCBV, считам, че никое от тях не е обосновано и че жалбите по дела C-101/07 P и C-110/07 P следва да бъдат отхвърлени.

102. Съгласно член 122, първа алинея от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски. По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждане на федерациите жалбоподатели и последните са загубили делото, те следва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски. Считам, че съгласно член 69, параграф 4 от Процедурния правилник Френската република трябва да понесе направените от нея съдебни разноски.

XII — Заключение

103. Предвид горното считам, че Съдът следва:

1) да отхвърли жалбите;

2) да осъди FNCBV да заплати съдебните разноски по дело C-101/07 P и да осъди FNSEA, FNB, FNPL и JA да заплатят съдебните разноски по дело C-110/07 P;

3) да осъди Френската република да понесе направените от нея съдебни разноски.